

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

**Живот без
правителство**

4

Как всъщност би изглеждал животът без правителство? Не е никак страшно.

**Илия Троянов за
България**

4

Известният писател получава отказ да влезе в САЩ. Публикуваме последната му статия.

**Бунтовете в
Гърция**

5

Съпротивата в Гърция продължава – репортаж на участник в сблъсъците с полицията.

**Антифашизмът
като проблем**

7

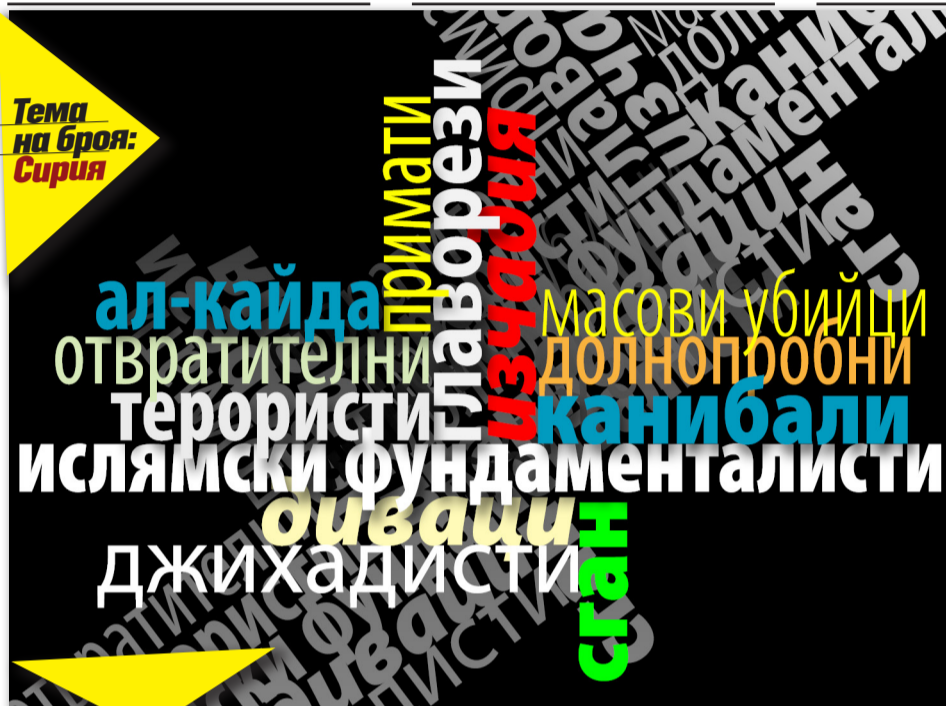
Трябва ли антифашистите да пращат поздравителни телеграми до гръцкото правителство?

**Катехизис на
властника**

10

Кратък курс с основни положения за всички днешни и утрешни властолобци и властогонци.

Тема на броя:
Сирия

ТЕМА НА БРОЯ: СИРИЯ

Вълна безочие

Кампанията против бежанците от Сирия започна дълго преди те да започнат да пристигат – така един от пожарите, станали традиционни за летните месеци, беше обяснен от журналистите с версията, че „незаконни емигранти запалили огън, за да привлекат вниманието на гранична полиция“. Ако тази новина е вярна, отговорни за пожара са обаче ченгетата, които не са загасили огъня, а просто са наточили „незаконните лица“, за да ги откарат в „бежански център“, условията в който не би понесло днешното поколение български пандизчии.

После медиите подхващаха изказвания на различни чиновници, политици и просто персонажи с възпалено чувство за собствена значимост – и потекоха плашилки от рода:

бежанците носят болести, с бежанците в „скъпата родина“ проникват терористи, бежанците са цяла ВЪЛНА, която ще ни помете, ще остави децата ни гладни, а нас, баш българите, безработни и бездомни.

Фантастичното цунами от сирийци наистина заля речите на медийните любимци. Две хиляди души пристигнаха – и настана писък за помощ към ЕС, политически агиткаджии хукнаха да „затварят границите“. Две хиляди души, хайде нека са три, нека даже пет. Толкова ежедневно влизаха в Турция, а оскъдната откъм петрол и дори питейна вода Йордания вече е приютила **стотици хиляди** – в домовете си, без да хленчи за външна помощ, но оттам не се чува за бунтове

» » продължава на страница 3

LIKE?

Скъпи приятели,

На страницата на вестника в интернет се мъдри едно число – над 580 души, които са натиснали бутон за харесване. Чудесно би било тази симпатия да се превърне и в по-сериозни съвместни дела, но всяко нещо узрява в своето време. Нека не пресилваме нещата.

Призоваваме ви за нещо по-малко. Вестникът излиза на хартия за онези, които не посещават редовно мрежата, било поради липса на време, отдават го на работа за прехрана, било поради липса на хардуер, тоест заради хронични парич-

ни затруднения. Тези хора стават все повече, а ако не успеем да ги мобилизираме за идеята или поне да ги запознаем с анархизма, би било илюзия да разчитаме на скорошна обществена промяна – макар че промени ще настъпят, но надали революционни, а по-скоро реакционни и не по наша инициатива.

За всеки брой харчим по 4-500 лева в печатницата. После раздаваме тиража безплатно. Ако всеки от вас, който влиза в множеството „580 people like ФАБ“, отдели по повече месечно, Регколегията

ще може да продължи да издава вестника, както на хартия, така и виртуално, а и ще спести средства за печат на книги по теорията и практиката на анархизма, от преводни и български автори.

Помощ от ваша страна би било и абониране за вестника, абониране на ваши приятели и близки, с което ще съдействате и за разпространението, която дейност никак не е безопасна напоследък.

Благодарим предварително и ви поздравяваме! •

Регколегия СМ

СВОБОДНА МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2014

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ завършва на 15 декември. Можете да се абонирате във всички пощенски клонове в страната.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 649

1 година: 6,00 лв
6 месеца: 3,00 лв
3 месеца: 1,50 лв

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

Ще говорим за днешната американска демокрация – лидер, флагман и пример за „Свободния свят“:

Казват, че някога на Запад действително е съществувала либерална демокрация. Днес това вече не е така. САЩ са олигархия, управлявана от мощни групи, преследващи частните си интереси. Тези групи контролират изборите, външната и вътрешната държавна политика. Членове на тази олигархия са военнопромишленият комплекс, Уол стрийт (инвестиционните и хедж-фондове, контролиращи финансовото министерство на САЩ и Федералния резерв от времето на президента Клинтън), крупните банки и застрахователните компании, селскостопанските корпорации, които регулират производството на хранителни продукти със съмнително съдържание, монополизираните СМИ („медии“), собственост на пет гигантски корпорации, представляващи правителството и транснационалните компании (прототип на Оруеловото „Министерство на истината“), нефтената промишленост, фармацевтичните и застрахователните компании, превърнали се в младши партньори на олигархията, ЦРУ и другите „органи на сигурността“. За опасността от възникването на тази влиятелна олигархия, в която, наред с другите „елити“, влизат генералитетът и ръководителите на специалните служби, говореше преди повече от половин век президентът Ајзенхауер. Ролята на тези корпорации в политическия и икономическия живот на САЩ не може да бъде изместена, нито ограничена чрез гласуване или с профсъзна дейност.

Затова в САЩ демокрацията повече не съществува. Сега вече няма никакво значение кой за кого гласува. Изборите не означават нищо, тъй като двете партии зависят от едни и същи мошенически групи, от които те получават пари за президентските си кампании. Обама обеща промени, но неговата политика е пълно продължение на тази на Буш. Той получи от Уол стрийт повече пари от всеки друг кандидат за президент на САЩ през цялата история на страната. Още през 60-те години губернаторът на щата Алабама Джордж Уолс бе заявил справедливо: „Разликата между двете партии е такава, че генем с фенер не можеш да я откриеш“. „Войната с тероризма“ бе използвана като претекст за разрушаването на американските граждански свободи. Конституцията е само къс хартия. В САЩ полицейските агенти не се отчитат за своите действия пред никого, освен на своите господари, чиито интереси обслужват.

На тези, които ще побързат да рекат, че това са блънчува-

ния или най-малкото хиперболи на болни анархистически мозъци, сме принудени да покажем „среден пръст“, защото знаехме отнапред какво ще бъде клишето-рефлекс на оканяната българска демократическа „мисъл“ и на всички жертви на СМИ (Средствата за Масово Идентифициране). Словата в курсив и без кавички са цитат от статията на Пол Крейг Робъртс пред „Русский журнал“ от 2.11.2010 г. Те се нуждаят от една малка корекция – казаното за края е валидно за целия период на парламентарната демокрация от началото ѝ през XVIII век. Авторът е виден републиканец (за разлика от Збигнев Бжежински), баща на „рейгъномиката“, бивш заместник-министър на финансите на САЩ в администрацията на Роналд Рейгън, кавалер на ордена на Почетния Легион, понастоящем старши научен сътрудник в Хувъровия институт, разполага с постоянна колонка във в-к „Вашингтон пост“ и е известен в Щатите с критиката си на Буш-младши и със своите „шест пункта“:

1. Няма никакво реално увеличение на броя на работните места. Новите са в сферата на „услугите“, докато производството се изнася в чужбина.

2. САЩ внасят 50% повече, отколкото изнасят. Доларите се обезценяват стремително (инфлацията е резултат от неограниченото им печатане), което „изяжда“ спестяванията на чужденците (и на „своите“).

3. Китайският Икономически институт обявя на 26 януари 2005 г., че „Китай (с 2,5 трилиона доларови резерви) е изгубил вяра в стабилността на долара“.

4. Америка все повече зависи от вноса. Половината от дефицита ѝ е с Китай, където се намираща голямата част от задграничното производство на САЩ за вътрешния им пазар, докато компаниите-инвеститори твърдят, че изнасянето на американската индустрия укрепвало икономиката и създавало работа.

5. Средната реална заплата в САЩ намалява и ако износът на индустрията „създава работа“, това означава, че създадените работни места са по-лоши от изнесените, което е сигурен път към обедняването.

6. Всичко това се извършва на фона на най-благоприятните стимулиращи условия, които някога са съществували. Ако и те не могат да създадат работни места и увеличат заплатите, тогава какво може?

Когато доларът престане да бъде световна резервна валута, САЩ вече няма да бъдат свръхдържава...

Друга своя статия „Американците приветстват епохата на тиранцията“ Крейг посвещава на перспективите на свободата, вследствие промените във външната и вътреш-

ната политика на САЩ през десетилетието от атентатите през 2001 г. досега:

Режимите на Буш/Обама създадоха възможност полицията да изпраща критиците на правителството в затвора, без съдебен процес... Вашингтон бомбардира половин дузина страни, за... „нарушения на човешките права“, връщайки ги в каменната ера, като убива вървящи по улиците мирни граждани, докато през цялото време „у дома“ нарушава всякакви закони и конвенции, изрично забраняващи насилието над живота и личността (особено убийство, осакатяване и жестоко отношение, като поощрява измъчванията на военнопленници и затворници). Обама подписа законопроект за задържане под стража за неопределено време и за изтезания. Той обявя, че има списък на американците, които възнамерява да убие без съдебен процес, а министертството на националната сигурност обявя, че е изместило вниманието си от терористите към местни екстремисти (вътрешен екстремист или терорист е всеки, чието мнение се различава от политиката и действията на американското правителство, насочени към осъществяване на плановете му за световна хегемония)... Местната и държавна полиция са милитаризирани не само с оборудване и въоръжение, но и в отношението си към обществото. Те са обучавани в системно нарушаване правата на гражданите и последните са „възпитавани“ да приемат това като нещо обичайно... Протестиращите са нападени брутално от полицията и непровокираната агресия се нарича „превантивна война“...

Имперските амбиции и жаждата за власт могат да предизвикат неуправляеми катаклизми и загуба на съюзници... Колко дълго доларът може да запази ролята си на резервна валута, когато Федералният резерв монетизира озромни части от дълга? Подобно на Римската империя, САЩ, няма да се „успокоят“, докато не си създадат повече врагове отколкото биха могли да си позволят. Спасението на Америка ще дойде, когато Вашингтон претърпи поражение на хегемонистичните си амбиции...

Подобно на рака, тиранцията се разпространява чрез метастази... Всичко това ускорява подхлъзването на Америка към тиранцията и попадането ѝ в тоталитаризма и възкресената от режимите на Буш и Обама средновековна практика, при която те не се нуждаят от НКВД. Американската „общественост“ свърши калната работа на тайната полиция... Властта привлича най-лошите хора и – както доказаха Абу Граиб и Гуантанамо – демокрациите не са имунизирани срещу

злоупотребата с нея... Нехуманното третиране на престъпниците е масова практика и в системата на местните затвори в САЩ... Охранени жандарми – палячовци и главорези, използват електрошокови палки срещу малки деца и хора в инвалидни колички, блъскат възрастни жени, полицията е чист ужас. Полицията са по-голяма заплаха за гражданите, отколкото всякакви престъпници. Превантивната война, лишаването от свобода за неопределен срок, доносите и предателствата, изтезанията на „заподозрените“ и убийствата им, не се нуждаят от доказателства... За едно десетилетие САЩ се превърнаха в полицейска държава... Всичко това показва колко американците ценят днес свободата. Изглежда те приветстват епохата на тиранцията в която навлизат.

Износът на производството от САЩ в чужбина – продължава Крейг – става причина за намаляване на заплатите и доходите с изключение на върхушката свръхбогаташи. Освен това, интернет позволява да се привличат на работа висококвалифицирани професионалисти в чужбина, включително информатици-програмисти, което намалява работните места за випускниците и интереса към университетското образование. В такава икономика печалбите на корпорациите не са мерило за стандарта на населението. От четвърт век в САЩ няма ръст на заплатите на извършващите общественополезен труд. Това се компенсира с кредити и снижение на лихвения процент, което доведе до теглене на заеми, превишаващи неколкостранно възможностите на „средния американец“ и до озромен финансов балон в строителството – една от причините за продължаващата от 2008 г. криза. Така в началото на XXI век икономиката на САЩ стана също „потъмниновска“ като „светската“. Вонята от нейното разложение става все по-силна.

Задължнялостта чрез кредитите на „населението“, което не може да изплати дори лихвите им, доведе до намаляване на потреблението, което е допълнителна спиратка за производството и за възстановяване на изпадналата в криза американска икономика. Вместо ръст на стандарта, налице е ръст на потребителските дългове, които стигнаха недопустимо високо ниво, което предизвика днешната финансова криза.

Бюджетните и външнотърговските дефицити водят до печатане на долари, което ги обезценява и подгравва статута им на световна (резервна) валута, с което съдейства за ускоряване крашението на империята.

На фона на високата и хронична безработица, Обама по-

виши военните и полицейските разходи, натовари с данъци „нисшите класи“, намалявайки разходите за социални грижи и помощи и увеличи пенсионната възраст до 69 години, така че бремето на неговата „социална“ политика да падне върху „нисшите“ и да не пречи на грабежа и обогатяването на „елитите“. В същото време, в САЩ американското стадо остава покорно на господарите и надзирателите си или спяло за положението си на овни, готови за кланицата, за да наситят богаташите.

Експлоатацията от СМИидентифициране на угрозата от Ал-Каїда, която по-скоро е измислена, отколкото реална, беше и продължава да бъде най-доброто оправдание на Вашингтон за военното му вмешателство в другите страни и за постепенното ликвидироване на гражданските свободи на американците, но и тя е на път да се изчерпа. По цял свят, включително в Африка, след края на Студената война бяха създадени 700 нови американски бази. Народите, стремящи се към образование, нуждаещи се от продоволствие, вода и медицинско обслужване стават все по-враждебни към военните предемстия на неканените гости, което ще ускори фалита на „системата“. Разходите за военни нужди надхвърлят 1,1 трилиона долара ежегодно. Толкова бяха похарчени и за откритването на неохранявания и невооръжен Осама бин Ладен, чието убийство Обама обявя за крупна победа на САЩ.

Паралелно с това, латиноамериканският, азиатският, африканският и мюсюлманският „етноси“ стават все по-голяма част от населението на земата в „първия свят“. (Според демографа Стив Мърдок, бивш директор на Бюрото за преброяване на населението, **две-трети от мекскаците деца са латиноамериканци, което не виеща нищо добро за „англосаксонците“**). Имперската политика на САЩ, маскирана като „кръстоносен поход на свободата“, демокрация, пазарна икономика или глобализация, амбициите и завоевателните войни, стогодишното им настаняване във „Вакуумите“ на повалените конкуренти – от Испания в края на XIX век до „Империята на злото“ в края на XX, подкрепата в течение на десетилетия на най-реакционните и диктаторски режими върху петте континента, изразходването на „ресурсите“ (и човешки в това число) предизвикват повсеместна обърканост, хаос, недоволство и бунтове, които водят „Запада“ и неговия хегемон към банкрут. Така приключва прокламираното преди четири десетилетия от президента Джонсън „консуматорско общество“.

(следва)

ТЕМА НА БРОЯ: СИРИЯ

Сирия: вълна безочие

» » продължава от страница 1

заради глад и унижителни битовизми, както у нас.

Медиите не можаха да подминат тези факти, но ги гарнираха със заглавия за повишена престъпност около „центровете за настаняване“. Наистина, *кошмарна престъпност* – сирийците крадат вафли и бисквити от близките магазинчета, колкото да залъжат глада си. Срещат помощ от свои сънародници, вече отседнали в България, търсят работа, някои намират и си я вършат, например дипломиран лекар не се оплаква, че учи занаята в ковачница. *Няма място!* – креснаха националистическите лидери и клакъори. **Няма ли?** В страна, в която има стотици напълно изоставени села? Ами бивши казарми? Желание и състрадание няма, ето това е липсата. Тя обаче е оскърдна не само към чужденците – помежду си притежателите на българско поданство се ядат като кучета от различни глутници – колкото по-ниско в социалната пирамида, толкова по-настървено – за дребен имот, за промоция в евтините супермаркети, на площада по „протести“. А как

през това време се чувстват нашите „елити“? Чудесно. Може да се боричкат, но око не си вадят като пенсионерки на опашка за преоценени стоки.

Воплите на нашенските „патриотично и загрижено за националните интереси“ граждани, че „късаме зълба от децата си заради бежанците“ са чисто и просто дебелоочие, при това двойно. Първо, и без сирийците у нас българските деца гладуват, хранят ги с бои по сиропиталища. Отказват им покриване на сметки за лечение, помощи за училище, но почти навсякъде успяха да набутат „свободно избираем предмет“ вероучение в даскалото. А „загрижените“ се загрижват чак сега! И второ: същите „патриотични граждани“ с какви очи прославят високите морални качества на българина, след като рипат срещу това да се помогне на изпаднали в беда? Къде го прочуто трудолюбие на българите? Поощрява се лесното печелене на пари, без значение как – и липсва производството, което да нахрани същите български деца, че и да остане за прогонени от война чужди. Остана само циготската фраза „за-

лудо работи, залудо не стои“, много обичана от работодатели, безропотно и търпеливо следвана от високоморалните и горди обикновени българци, например работниците от вагоноремонтния завод в Карлово, те точно това правят – работят залудо, без да им плащат заработеното. Морално ли е да търпи човек такива гаври? Гордо ли е? А да откаже да погаде ръка да помогне някому – и то ли е морално? Обричаме собствените си тежкоболни на смърт, като позволяваме чиновници да жонглират с цени на лекарства и „клинични пътеки“ от каса, в която ни задължават да внасяме пари – и това ли го причини „вълната“ бягащи от клането сирийци?

Банките кредиторите всеки месец се изхитряват да оскубят дължниците си **със 100 до 600 лева над договорните вноски** – нима банкерите в България са сирийци, че и бежанци? Застрелването на един от банковите чиновници е „чудовишно престъпление“, а тяхната роля в подгряването на стрелеца да посегне към пистолета какво е? Ограното от банките би стигнало за децата – и нашите, и бежанските. Захранва-

нето на държавния апарат с данъци, грабителите местни и висши мутри – не са ли те причината да няма за българските деца? Сирийски бежанци ли са катаджиите, дето сега уж ще ги „дисциплинират“? НЕК? Топлофикация? Многобройните паразити с привилегии от обръчи и кръгове?

Колкото го терористите – у нас те нямат нужда да влизат по мизерния начин. Те си идват по покана на българските институции. Голямата връва покрай „химическите атаки“ в Дамаск приключи със споразумения на световните големци, чиито действия винаги са по-мощни и по-смъртоносни от деянията на коя да е било набедена, било наистина терористична организация. И ето че проблемът се реши! Гражданската война в Сирия става все по-свирепа, но за международната общественост всичко е наред, нека правителствените войски и ислямистките бунтовници избиват колкото им душа иска народ, колкото налчните средства за унищожение им позволяват, стига да не е с „неконвенционални“. Така позицията на световните управници, но и на

местните бек вокалисти от всички социални равнища, не може да се нарече другояче, освен лицемерие, гребнавост и тъпашки егоизъм.

С такава народопсихология далеч надали ще стигнем. Но в същата народопсихология съществуват отделни проблясъци, които поддържат надеждата жива. Например поговорката „*дава не който има, а който иска*“. Надеждата в тези гуми се крие в решимостта да гадем не на тези, които вече имат и които имането си го смъкват от гърба, потта и кръвта ни, а на онези, които се намират в неотложна нужда. Ние самите сме в такава. Да гадем тогава на себе си! Да гадем и на бежанците, защото, помислете, **с какво се различаваме от тях?** Само по това, че още не сме хукнали, поне не всички, *не че няма от какво*, милион и половина вече офейкаха. *Пък и защо ние* трябва да бягаме? Сирийците се спасяват от своите официални и неформални мутри. Да се поучим от тях – и да накараме мутрите да побягнат. И тогава, за тях, *за бягащите мутри, е редно да отсечем „Няма място!“* •

Шаркан

ТЕМА НА БРОЯ: СИРИЯ

Кой пусна газ? (по света и у нас)

Повече от две години от другата страна на Турция тече гражданска война. Загиналите са повече от 100 000 души. Близко 80 000 от тях са невъоръжени, повече от 6000 са деца.

От 22 000 000 сирийци, 6 000 000 са напуснали домовете си, от тях 500 000 са избягали в Ливан (страна с 4 800 000 население) и още толкова – в Йордания (6 000 000 население). Още близо половин милион са в Турция.

Към нашата страна са се запътили, ако може да се вярва на „анализите“ на правителството, не повече от 10 000 души. В една уважаваща себе си страна, която претендира, че изхранва близо 3 000 000 безработни, деца и пенсионери (без да включваме „работещите“ като журналисти, полицаи и... политици), 10 000 нови гърла не би трябвало да се забележат. Но в действителност само телевизионното (да не говорим за парламентарното) време, похарчено покрай тези хора (засега по-малко от 5000 души, повечето от които жени и деца), струва повече от храната и подслона, който търсят тук.

Всеки има причини да се оплаква от неканените гости. Политиците, разпределящи държавната софра, вече са нахранили големите акули, прежалили са трохите за стадото, и тъкмо тогава им се натрисат

разни жени и деца, за които също трябва да търсят трохички. Разбира се, и дума не може да става да бръкнат в джоба си още веднъж – нали и те трябва да живеят „като хора“. Затова пропицяха по всички медии, че не им излиза сметката и че батковците от Запад трябва да им платят, за да им сърба някой попарата.

На журналистите темата им дойде много добре, тъй като трябва да занимават хората с нещо, а е някак си не върви непрекъснато да залъгваш глада им с опаковките от бонбоните на богатите. По-ефективно е да намериш някой, който заплашва да загрози картинката, защото е по-беден и по-мизерен. Така зрителят хем се сеща, че още не е останал на улицата, хем намира журналист за проблемите си, хем се чувства част от онези с милионите в банките, които също са „заплашени“ – и светът на всеки обедняващ тарикат си идва на мястото.

Разбира се, най-много причини да пицят имат „вождовете на нацията“. За техният бизнес идването на бедняци откъде е като гържда за земеделеца. Сега му е времето да орат и сеят, да пльоят по чужденците и да плащат избирателите с тях, после ще жънат гласове като гойдат изборите.

Усърдно се трудят и в „неправителствените“ органи-

*Зрителят намира
виновник за
проблемите си и се
чувства част от
онези с милионите в
банките – и светът
на всеки обедняващ
тарикат си идва на
мястото.*

зации по проблемите на бежанците. Пишат проекти, оправдават разходи, събират дарения. И преди всичко, обясняват колко голям проблем има (иначе би трябвало да си признаят, че държавата вони и да я подпалят).

С дръжни усилия телевизионните актьори успяват да представят на зрителя апокалипсиса, който идва с няколко хиляди бежанци от Сирия (една трета от които, между другото, деца под 10 години). И някои зрители, обикновено такива, които не стоят гладни, дори правят дарения за бежанците, за да се почувстват част от „международната солидарност“. Повечето обаче скърцат зъби и

попържат: „Защо трябва държавата да се грижи за някакви чужденци, когато ние живеем мизерно?“

Въпросът звучи логично. „Нашата“ държава твърди, че харчи след всеки бежанец по 1100 лева средно. В същото време отпуска на пенсионерите по 200-300 лева, а на децата – по 35 лева месечно.

Същевременно пенсионерите имат някаква собственост, знаят езика, имат познати, често си изкарват допълнителни доходи, повечето от тях са подпомогани от децата си и преди всичко друго – животът им си тече както е загаден по рождение и те нямат намерение да „внесат разнообразие“ в обществото. Значи 200-300 лева са им достатъчни. Децата пък никога не ги брочи – който ги е правил, да му мисли. Като пораснат, ще дойде тяхното време да хранят държавата.

Вместо да се оплакваме, че държавата дава за „чуждите“ бежанци повече пари, отколкото за „своите“ и да се цупим на политиците, че не ни обичат, по-добре да направим така, че парите да си стоят в нас и въобще да не стигат до държавата. Тогава ще можем сами да посрещаме неканените гости, и то с нещо повече от хляб и сол.

Няма да сме първите. Йорданците, които не живеят от

петрол, трудно намират гори вода, приемат бежанците в собствените си домове. Едва след като успяха да приютят 300 000 души, се наложи държавата да търси място за останалите. Построеният лагер за 100 000 вече е пълен и в момента се строи нов. Само една кратка бележка за икономистите – БВП на Йордания на глава от населението е почти двойно по-нисък от този на България.

В същото време богатите държави, уж загрижени за „сирийската криза“, не правят нищо по въпроса за милионите бездомни и гладуващи хора. Сирийците пътуват хиляди километри, за да подслонят глава, докато в Ирландия рушат новопостроени празни квартали. Граничарите от Йордания, Турция и Ливан делят дажбите си със сирийските деца, докато всяко второ парче пица в САЩ се изхвърля. Единственият въпрос, който демократичните сили предвкват, с който занимават и нас – обикновените телезрителите, е „Кой изпусна газа?“ След като 100 000 души, половината от тях неволюващи с никога, бяха разстрелвани от наказателни отряди, разкъсвани от бомби, заколвани по жилищата си, „международна общност“ най-накрая се събуди и запита: „Кой пръдна?“ •

Наблюдател

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Живот без гържава – как изглежда това?

Никак страшно не изглежда, да не сте убедени в идеите на анархизма, да не мислите, че сегашното устройство на обществото няма алтернатива. Тъкмо последното е Догмата на днешната система: *нищо не може да се промени*. С версиите като „променя се само по определен от законите ред“, което е приканване да участвате в безкрайната електронна въртележка и „търсене на права“, защото знаем кой именно приема и налага споменатия „законов ред“. Това е играта, предвидена не да осигури печалба на обикновения поданик на държавата, а само да осигури неговото участие в нея, като пред носа му е вързан морковът на надеждата все пак да спечели някаква промяна в своя, а може би дори и всеобща полза. Ние, анархистите, отричаме Догмата, опитваме се и да я разбием във вашите умове.

Нека видим как работи сегашната система. Представителната демокрация е удобна за партии, които се борят за гласовете на електоратите с всички средства, без свян употребяват и „противозаконни“ – тук виновен е само онзи, когото са

Ако това ви се стори твърде подредено, прекалено структурирано, за да е „анархия“ – проблемът е във вашия телевизор, защото поначало грешно разбирате що е анархия и за какво се борят анархистите.

хванали, но пак има огромни шансове да се измъкне без последствия, също както с тазгодишната галавера с „излишните“ бюлетини. В резултат на изборите властта се печели от една партия или коалиция от партии. Тогава победителите съставят правителство. В идеалния, бленуван от държавофилите вариант, тази партия хем изпълнява обещанията си, тоест защитава интересите на своите избиратели, хем прави известен компромис, така че да бъде полезна „на всички граждани“, като последното даже на теория изглежда изцяло теоретично, неосъществимо. На практи-

ка, в реалния свят, съставеното правителство обслужва бизнес интересите на партийната върхушка, като полага и известна грижа за средната членска маса. Всички останали – редовите партийци и симпатизантите на други партии са ошетенни. Законодателният орган приема закони, повече или по-малко повлиян от идеологията и прагматичните интереси на управляващата партия, които важат за всички в страната – или поне за онези, които не могат да се охарчат за ловък адвокат да намери вратички, или нямат дебел връзки с властващите. Нарушителите на закона измеж-

ду властващите твърде често минават метър даже когато нарушението стане известно на обществото. Накратко, представителната демокрация на думи е плуралистична, а на дело задължава всички да се примиряват с диктата на победителя в изборите, като само от неговата добра воля (и задкулисни сделки) зависи доколко ще се съобразява с непредставените в парламента избиратели.

Това е централизираната система. Но в нея съществува и т. нар. местна власт, зависима финансово и административно от централната. Ако на място възник-

не проблем, последната дума има центърът. Например, ако между Видин и Калараш се случи кавага заради някогашния екарисаж на румънския бряг, кметовете на двата града не могат да решат какво да сторят, трябва София да преговаря с Букурещ, или поне да надзирава преговорите на Видин и Калараш. В никакъв случай не е предвидена възможността видинчани и каларашчани да спретнат общ референдум, а резултатът му, постигнат при максимално постижимо съгласие, да не бъде оспорван от властите, било избрани от гражданите, било назначени от столиците.

Но именно в такива преки локални решения е ключът към промяната в общественото устройство и управление. Моделът е прост:

Всяко населено място всеки месец свиква граждански съвети, които обсъждат текущите проблеми и задачи, предлагат решения, които се одобряват или отхвърлят от тутакси провеждани референдуми. Ако реализирането на тези решения, включително и общи програми за развитие, изисква специална

» » продължава на страница 5

ИЛИЯ ТРОЯНОВ

България ще има още да страда

Правителството на САЩ е отказало на писателя Илия Троянов да влезе в страната, където е трябвало да участва в конгреса на Асоциацията по германистика – най-голямата научна организация в САЩ в тази област. *Повече от иронично е, че писател, който вече години наред предупреждава за опасността от следенето и тайната държава в държавата, получава отказ да влезе в „страната на храбрите и свободните*, коментира Троянов.

Публикуваме последния коментар на Илия за събитията в България, отпечатан в немската преса.

Протестът на интелектуалния елит

Протестът пред Парламента продължава вече над два месеца и преди летните отпуски събираше до 30 000 души – вярно, само в София, в българската провинция досега имаше само редки и слаби протести. Повечето от демонстрантите са млади хора, но иначе съставът е смесен – от известни творци до дами с кученца и майки с детски колички. Сред протестиращите в началото проникваха и групички от яки мъже с решителни, агресивни погледи, които изтласкваха някои от по-радикално настроените демонстранти. Няма реч, почти няма диплянки, никой не предлага курсове по алтернативна самоорганизация или интелектуална самоот-

брана, както се случва на протестите на движението „Окупирай...“. Вместо това раздават цветя и минерална вода на полицаите и надуват свирките си с такава настойчивост, сякаш искат да припомнят за всеки един от безбройните политически провали след 1989. Някои го наричат „протест на интелектуалния елит“.

Мнозинството няма избор

Липсват обаче социални искания. В началната фаза имаше лозунги срещу монополите и за повече директна демокрация, самоуправление и граждански контрол. В по-голямата си част те изчезнаха, изтикани на заден план от доминантното искане новото правителство да подаде оставка. Това обаче ще доведе до предсроч-

България през 2013

година е болзено

доказателство за това

колко катастрофални

са последствията,

когато една нация

пропусне историческия

момент.

ни избори и до ново правителство, сформирани от добре познатите стари партии – независимо дали ще са сега управляващите социалисти (партията на милионерите), техният коалиционен партньор, партията на турското малцинство (изградила твърде ефикасни мафиотски структури в регионите под свой контрол) или пък управлявалите доскоро „консерватори“ от ГЕРБ (партията на средните предприемачи). Коалицията на „левите“ се подкрепя от ксенофобската и дясноекстремистка партия „Атака“. Мнозинството от и без това трудно оцеляващите българи няма особено голям избор.

В най-добрия случай като алтернатива може да се появи нов кабинет под ръководството на Бойко Борисов, „ко-

алиция с човешко лице“, доколкото управлявалата доскоро партия ГЕРБ ще получи най-много една четвърт от гласовете, а в парламента ще влязат и помалки „десни“ партии. А тази перспектива е отдалечена на светлинни години от онава ново начало, което според едно скорошно допитване желаят почти половината българи. Известният политолог Огнян Минчев обяснява: „Необходима е радикална промяна на визията за държавата, за обществото, за бъдещето“. Колкото мъгляви са неговите обяснения, толкова мъгляви са и исканията на демонстрантите.

Днешните политически и икономически елити в България са с толкова преплетени корени, че човек трябва дълго да живее в чужбина, за да го забележи най-сетне. В бурните години след 1989 „социалистическият“ премиер Пламен Орешарски беше кандидат на демократичната опозиция (СДС) за кмет на София. Заради срещата си с един водещ мафиот обаче той трябваше да оттегли кандидатурата си. После беше финансов министър в правителството на бившия цар Симеон Сакскобургготов и член на една партия, която изникна от нищото и след като се награби и залочи следите – отново изчезна в нищото. После Орешарски премина към някогашния смъртен враг, со-

» » продължава на страница 5

Живот без гържава – как изглежда това?

» » » продължава от страница 4

координация, общите събрания на жителите на населеното място назначават изпълнителни комитети, натоварени с точно определени полномощия и срок на валидността на тези полномощия. Всички комунални служби се отчитат пред общите събрания, техният състав се обновява по всяко време с оглед на това как се справят със задълженията си. Стремешът е всяко решение на гражданския съвет да събере максимално възможно съгласие – тогава не е нужен народен контрол над изпълнението на това решение. Правилата на съжителство, приети с консенсус, нямат причина да бъдат нарушавани, което изключва нуждата от полиция, с въпросите на обществения ред и реагирането при различни извънредни ситуации, бедствия и аварии се занимава Щаб на доброволните дружини, в неговата работа участват всички местни жители – по график и според възможностите си.

Група съседски населени места, както и по-големите градове, квартал по квартал, образуват общини. Община-

та също работи чрез общи събрания и координационни изпълкоми, общински щабове на доброволните дружини. Групирането в общини става единствено по волята на жителите на селата, градовете и градските квартали на големите градове. Когато има нужда от междуобщински проект или споразумение, образуват се временни институции, излъчени от общите събрания, получаваме „област“ или „регион“, които включват различни субекти според целта на обединението – и така например Видин и Калафат може да участват в една община или „област“ относно ползването на река Дунав, като в същото време членуват в собствени регионални обединения със земеделски, транспортен, енергиен или културен характер – макар че нищо не пречи да са заедно в една „читалищна област“, обединяваща хората, които знаят и двата езика, от двете страни на Дунава.

От тази схема произтичат три важни следствия. Първо, не съществуват наложени отвън закони, тоест всяко населено място, всяка община и регионално обединение само формулира пра-

вилата, по които живее. Където не е постигнато съгласие, общността се разделя и нейните части живеят по свой начин, а помежду си сключват споразумение за взаимодействие. Второ, моделът не признава днешните държавни граници – по простата причина, че проблемите не се спират от начертани върху политическата карта линии – ако спираха, това би било магия. Следствие на второто следствие: излишно е както централното правителство, така и парламентът. Ако възникнат регионални проблеми, ако някой предложи проект, който да бъде по силите само на цялата страна, тогава в избран от регионите град, а може би дори изцяло в интернет, ще се съберат делегати от местните съвети, признами от съгражданите си специалисти по проблема, ще изработят план, този план ще мине одобрение по места и чак тогава ще се работи по него. А делегатите се връщат със своите радостни и грижи – докато днешните депутати се пннат да бъдат неоспорими самопризнати специалисти по всичко, а резултатите от тези им напъ-

ни са видими наоколо в хроничната криза.

Третото следствие е цяла теорема, лесна за доказване, ако се помисли над нея малко повече. За да се избегнат поводите за разпри и несъгласия, моделът изисква премахването на частната собственост над територии, ресурси, информация, инфраструктура, средства за производство и разпределение. Например земята принадлежи на жителите на общината – ползват я тези, които я стопанисват. Навярно като начало ще се предпочете кооперативната собственост с последващо социализиране и постепенно изтласкване на частния сектор в миналото. Общите събрания на предприятията ще решават какво, къде и колко ще се произвежда въз основа на подадените потребителски заявки от потребителските кооперации по местоживее и месторабота. А общите събрания на самото населено място или общината ще контролират предприятията да опазват околната среда и да не пречат на нормалния живот на хората. Диалогът между гражданските съвети и натоварените с тази зада-

ча изпълкоми при тези условия и с помощта на технологиите, при това вече достъпните технологии, известни ни от десетилетия, ще доведат до намаляване на работния ден при запазено разпределение според индивидуалните потребности – и по изключение, предвид производствените мощности, според положено време труд. Ще се появи възможност и за намаляване на работоспособната възраст, която днес наричаме „пензионна“. Наред с това, никакви финансови и бюрократични структури не ще попречат на научните звена да се концентрират над задачата за постигане на активно дълголетие, пълно здравно обслужване и адекватно образование за всяка възраст и таланти.

Ако, драги незапознати с анархизма читатели, това изложение ви се стори твърде погрешено, прекалено структурирано, за да е „анархия“ – проблемът е във вашия телевизор, защото поначало грешно разбирате що е анархия и за какво се борят анархистите. Не е срамно да не знаеш – срамно е да се пъчиш с невежеството си. •

Хасан Девринджи

ИЛИЯ ТРОЯНОВ

България ще има още да страда

» » » продължава от страница 4

циалистите. Типична кариера в българския парламент, в който направо си е правило да членуваш поне в две, ако не и в повече партии една след друга.

Омрежена и непоклатима – българската олигархия

Партийната политика е един непрестанен маскарад без същинска значимост, защото в българската политика, в икономиката и в медиите продължават да доминират апаратчиците от комунистическо време, респективно – техните деца. Който не произхожда от тази олигархична класа, няма никакъв шанс да се присъедини. „Спасителят на Отечеството“ например, Бойко Борисов, по комунистическо време е завършил висшето училище на Държавна сигурност и е работил във Вътрешното министерство, преди да основе собствена охранителна фирма, която се грижеше за диктатора Живков. Доскоро живееше с Цветелина Бориславова, бивша снаха на Иван Абаджиев – кандидат-член на политбюро и секретар на ЦК на БКП, откъдето е „бизнесменската мая“, дъщеря на офицер от някогашната Държавна сигурност, банкерка и не само една от най-

богатите жени в България, но и сив кардинал на ГЕРБ.

Като имаме предвид колко омрежена на национално и на международно равнище е тази олигархия, става все по-малко вероятно някой да я обезвласти. А това не обещава нищо добро за бъдещето. България през 2013 година е болезнено доказателство за това колко катастрофални са следствията, когато една нация пропусне историческия момент. След 1989 година многократно се откриваха възможности да се промени статуквото. Тези възможности не бяха използвани, защото онези, които бяха в „опозиция“, винаги се придържаша към страстиелата на компромиса, на кръглите маси и коалициите. Агнетата непрестанно предлагаша на вълците преговори. А през това време олигархичната власт успя да се консолидира и евентуалният прелом беше отложен за неопределено бъдеще. Дефиницията на Ленин за революционната ситуация междуременно беше обърната с главата надолу: „Низините не могат“ (да променят статуквото), „а върховете не искат“ (да напуснат „софратата“).

България ще има още да страда. •

Илия Троянов

БОРБАТА СРЕЩУ КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Стремешът ни към свобода по-силен е от всичките затвори на властта

Докато в България антиправителствените протести придобиха пародичен облик и окончателно доказаха пълната си липса на въображение и мисъл за алтернатива след заветната „оставка!“, само на 300 километра от София съществува един достатъчно проблемен, но много различен свят.

В събота, 7 септември, хиляди хора излязоха на улиците на Солун на протест срещу цялостното положение в страната и най-вече срещу унищожаването на Халкидуки в името на частни интереси от предстоящата златодобив. Въпреки посланния дух на местните движения за социална справедливост, заради редица фактори като непрестанните репресии от страна на полицията (която напоследък масово затваря скуоти и е абсолютното лице на фашизма) и разочарованието от неслучилата се революция след убийството на Александрос Григорулуос (15 г.) в Екзархия, в Гърция продължават да искат и търсят промяна.

Денят на демонстрацията или „и най-добре убиват тези, които проповядват срещу убийството“

Утрото в Солун ни посреща с блокирани улици и няколко огромни черни полицейски автобуса, отцепили района на университета, където отиваме, за да отключим и

вземем малкото си оръжия срещу несправедливостта – няколко транспаранта. Когато ключ не се намира и примирени с мисълта, че ще прекараме целия ден в правене на нови банери тръгваме обратно през двора на университета, нашият гръцки приятел и закрилник ни прошепва: „Виждате ли го онзи ей там? Под прикритие е, от тук съм и вече ги разпознавам“. Очевидно така местната полиция пази премиера Самарас, дошъл по традиция на международния панаир в града.

След мъчно намиране на материали и омазване с бои на един покрив в солунския пек, посвещаваме англоезичния си банер на солидарността между хората от трите протестиращи Балкански страни в момента – България, Турция и Гърция – и техните врагове в банките и правителствата.

По пътя към мястото, където се събираше нашият блок, се срещаша всякакви групи – различни синдикати, сдружения, нередко и партии (включително комунистическата, която най-вероятно няма идея колко би била презряна малко по на север), както и разраствашото се движение в за-

щита на Халкидуки. Нямаше нито едно национално знаме.

На протеста бях в блок с анархисти и антиавторитаристи. Звукът единствено от тази фракция от протестиращи беше по-силен от този на „най-славните дни“ на антиправителствените шествия в България. Възгласи срещу неонацизма на медиите, правителството и полицията оласяха улиците. Скандирания, че с фашистите ще се случи същото, както някога, когато заради крайно лява група висят обесени по дърветата... Струва ви се прекалено? Не трябва да забравяме, че историческият контекст в Гърция е напълно различен и едва ли би позволил подобни послания без причина. В това се уверих, когато видях полицаите – въоръжени до зъби, готови сякаш за гражданска война и провокиращи с обиди изпод скафандрите си. Насред тясната малка уличка след панаира, където няма къде да бягаш и си обграден от робокопи, си и сред свои. „Обграден от хора, които да могат да докосват сърцата на другите“, както би казал Марио де Анграде. В

» » » продължава на страница 6

БУМЪТ БУМНА И ИЗБИ МЮЩЕРИИТЕ

Ирландия след строителния бум

В последните години доста официални и неофициални ирландски медии и интернет-блогове пишат за последиците от строителния бум в република Ирландия. Нагуването на строителния „балон“ започна през 2001-2002 г., достигна връхната си точка през 2006 г. и, разбира се, се спуска с идването на Глобалната икономическа криза през 2008 г. Днес водещата новина е, че миналата година ирландското правителство одобри нов Устройствен план, който предвижда разрушаването на 200 квартала ново строителство, в които има недовършени сгради, и възстановяването на освободените терени като земеделска земя.

За какво става въпрос всъщност?

В годините на „устойчив икономически ръст“, малко преди Кризата, икономисти, финансиста и експерти се напреварваха да ни сочат република Ирландия като пример за пълен отличник в Европейския Съюз. „Ето че може – казваха те. – Вижте как една малка страна, подобна на нашата, успява да реализира завиден икономически растеж“. А икономическият скок на „Келтския тигър“ бе постигнат най-вече по този доста популярен в онези

години начин – масово строителство.

В периода на глобалната строителна истерия (2002-2008 г.) строителният бум в Ирландия многократно надминава всички европейски страни, включително Гърция и Испания. Максимата на пазарните фундаменталисти „Купувачите сами ще дойдат“ е мотото на инвеститорите, които строят ударно и едромащабно из цялата страна. Резултатът е около 93 000 нови сгради, предимно еднофамилни къщи, но също жилищни кооперации и курортни комплекси, групирани в около 2000 нови квартали и имения. След несбъднатото очакване, че обикновените ирландци, записани по лъскавите обещания за „безкраен икономически ръст“, ще се събуждат и ще си лягат с мисълта да изтеглят ипотечен кредит, инвеститорите успяват да продадат само малка част от новите имоти – главно отделни къщи, по-рядко групи от къщи или апартаменти. Новите квартали и селища бързо се превръщат в безлюден сюрреалистичен пейзаж, който скоро получава нерадостното прозвище „Призрачните квартали“. Днес те са толкова много и хаотично разпръснати

из цялата страна, че дори и ирландското Строително министерство се затруднява да даде точни данни. Изглежда, че „Призрачните квартали“ са около 600 на брой, като в тях има над 30 000 необитавани къщи или апартаменти.

Така през 2012 г. идва „гениалното“ решение на проблема – да дойдат булдозерите и да започне разрушаването по предложение, че не са напълно завършени и са опасни за хората. Тези квартали могат да бъдат обитавани от хора, а не от призраци, ако бъдат безвъзмездно раздадени (а не продадени) на семейства или комуни в нужда. От лъкатушните коментари на строителната министърка Джан О'Съливан обаче не става ясно, дали такова нещо се предвижда, тъй като става въпрос за имоти на частни инвеститори. Не е изненадваща и безчовечността на законната норма, според която е по-лесно да се разруши сграда със

статут „опасна“, отколкото да се даде на нов „собственик“, да не говорим за „чужденци“ или за кошмара на пан-европейския национализъм – циганските поселения. Монументалното пропияване на труд, време и ресурси засега ще чака среща със зъбите на багерите – отново в името на „пазара“.

Нормалният човек веднага се пита: защо безимотни семейства или комуни не са се нанесли там досега? В съседна Великобритания доста се практикува т. нар. скуотване, което в Ирландия не е много популярно. Такъв вид „окупиране“ най-малкото може да предотврати разрушаването или поне да го отложи.

Разбира се първата причина е, че имотите са частна собственост. Дори и да не бяха, реалността от романите на Чарлз Дикенс отдавна е в историята, а бездомните в Обединеното Кралство и Ирландската република са малко на брой и все по-рядко им се налага да спят под мостовете и спирките на метрото. Безимотните и изгубилите работа се ползват от социална политика, която им осигурява годни за живеене общински жилища и това отдавна се смята за най-нормална рутинна процедура.

В момента в Ирландия има излишък на жилища, който надминава 15%!

С подобни парадокси хората от „златния милиард“ се сблъскват всеки ден – например грандоманските вериги хипермаркети, които редовно изхвърлят развалена храна, или продължаващата политика на „програмирано остаряване“ на битовата и офис техниката, което е пагубно разхищение на ресурси. Системата, в която живеем, абсолютизира добавената стойност и печалбата, стреми се да подмени чувството за солидарност с желание за конкуренция и най-вече да игнорира чисто човешкия усет за „прекалено“ и „твърде много“ – все неща табу за „печелившия бизнес“. Понеже новината за този месец е, че „излизаме от рецесията“, нищо чудно след 10 или 15 години, когато икономиката се „възстанови“, да имаме нов строителен бум и на мястото на разрушените „Призрачни квартали“ да започне да се строи наново. Даже може да се ползват същите чертежи – това ще спестят на инвеститорите пари за проектантски услуги и ще увеличат печалбите им. Ето ви чуден бизнес план... *

Слона

БОРБАТА СРЕЩУ КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Стремежът ни към свобода по-силен е от всичките затвори на властта

» » продължава от страница 5

такава ситуация, крещейки за свобода заедно с толкова много хора, няма как съзнанието ти да не ти припомни ярко и по съвсем различен начин, отново, за какво се борим – дори и всеки ден да ставаш и да си лягаш с това, и уморен от ежедневното усилие и желание да го осъществиш, да си го запомниш наизуст.

Като чужденци си тръгнахме веднага след края на шествието, заедно с местните ни приятели, които бяха усетили напрежението от задаващите се сблъсъци. Уви, масовите арести, включително и на наши немски познати наложиха присъствието ни на демонстрация пред полицейското управление накрая на града.

Изморени от тичането след късни автобуси и едва стигнали, пред входа на полицията се събрахме около 60 човека и го блокирахме. Вдигнали скандал за несправедливите арести и скандиращи на гръцки, че нашата свобода е по-силна от техният затвор, не се харесахме на прасетата. Аз нямам проблем да ги наричам така, особено след последвалите събития. Това, което мирно протестиращите пред управлението получихме онази нощ, беше още

робокони, робокони, робокони...

Излязоха със щитовете си и започнаха грубо да „ринат“ гръмогласните гръцки анархисти, застанали на първа линия, които, вместо да избягат в притъп на страх, им отговаряха подобаващо, без да имат нищо освен телата си, за да се защитят. Но робоконите станаха още повече, далеч над броя на човешките същества, извадиха палките си и подгониха

хората. В играта си вкарата и моторите, и стрелбата, и камъните. Ударена и паднала, възрастната жена на арестуван работник от окупираната фабрика Вио. Ме бива зверски пребита. Ей така, защото нямат легална причина да я задържат. Докато тичам с ужасно неудобна за целта пола, едно много смело момче, било се с полицаи, повръща го мен от стрес на чисто физиологично ниво, който и аз усетих. Когато спираме в някакъв

момент, турци, вече ветерани от Гези парк, му помагат да дойде на себе си.

Тичешком стигаме до централно място, откъдето да хванем автобус. В определен момент нашият гръцки приятел (този от сутринта) ни съветва да не ходим в центъра, защото арестуват ли турците, става лошо. Заради Европейския съюз. Така изчезваме с тях в нощта.

Много по-късно в центъра, когато всичко беше при-

ключило, сълзотворният газ още се усещаше и пареше в очите.

* * *

На влизане в България е много тихо. Къщите в селата са безмълвни. Сигурно и хората в тях са такива и още искат своите „топла соба, самун хляб, парче сланина и няколко глави праз лук“ от Ботев насам и спят дълбок сън, в който се прокрадва мечтата за някаква митична Европа. Докато в Гърция не видях нито една нарисувана свастика, България ме посрещна с огромни графити на АТАКА и реклами на телевизия „Алфа“.

Вече вкъщи, видях хората, с които бяха на 7 срещу 8 септември на снимка в интернет с ръце на тила. Пикетите на правителството си бяха свършили работата, но знам, че арестуваните ще излязат пак по улиците; и не само – ще продължат да създават алтернативи, а не само да искат оставки. И гласът им ще отеква в скуоти и окупираните фабрики.

Докато тук е тихо, толкова е тихо навсякъде. Тишината на това място не ми помага да спя по-спокойно. Тишината често много ме плаши – затова вместо да спя, написах всичко това... *

levimisli.wordpress.com

ЧЕСТНО КАЗАНО...

Антифашизмът като проблем

Гръцките власти арестуваха главатаря на хитлерофилската партия „Златна зора“, отговорна за убийство на популярен певец антифашист. Смъртта на човек с убеждения против насилие към онеправданите е истинска трагедия. Наказанието на извършителите и вдъхновителите е въпрос на елементарна човешка справедливост. Само че надали действията на държавата решават този въпрос. Партии като „Златна зора“ са бушони – издържат се и изгарят, държавата трупа точки, че уж владее положението. Остава левичарите да напишат благодарствено писмо с бодър антифашистки привет и дружка антифашистка презръдка до правителството! Обаче репресиите нищо не променят. Гръцката полиция продължава да се комплектува с хора, изповядващи десни убеждения, те покровителстват и дори съучастват в агресивните фашистки акции. Капиталистическата конкуренция продължава да бълва поводи за напрежение между местното население, гастарбайтерите и бежанците, оттук и популярното, лесно смилаемо мото „чужденците са виновни“, при все че именно гръцките бан-

ки и преди всичко гръцките правителства и работодатели (с благословията в миналото от ЕС) посяха семената на кризата – но карат народа да жъне и дръвче отровната реколта: 29% безработица, която сред младежта надхвърля 60%, срив на доходите с 40%, натиск от Брюксел за „повече дисциплина“. Това никакъв парламентарен закон „против фашизма“ не може го оправи.

Остава и белята с антифашизма: **конфронтицията с реални и измислени фашисти блокира всякаква практическа мобилизация в насока на радикални социални промени, които биха изкоренили всички видове авторитаризъм.** В

антифашисткото движение (и това е било забелязано от анархистите още в началото на XX век) присъства сериозен акцент върху „избора от две злини по-малката“. Политическата диктатура, не ще и дума, е по-лошо от либерална демокрация, само че *с какво либералната демокрация е толкова по-добра?* Та режимът на „черните полковници“ в Гърция е епизод от миналото на страната, докато **съвременните проблеми се случват при демократични условия.** Следователно, *трябва поглед какво не е наред със сегашния режим,* вместо да се хаят сили в борба с исторически призрак. Вярно, „Златна зора“ с ней-

ните „наказателни команди“ и цялостната ѝ военизирана структура хич не е призрак. Но *тя чудесно се чувстваше именно в демократичната среда* преди сегашния погром: възникнала през 1980 г., дълго време незабележима, наскоро печели половин милион избиратели, вкарва в парламента 18 депутати. И надали ще „изгори“ сега от престоя в затворите – тъкмо ще укрепне там, досущ като техния кумир Хитлер. Очевидно е: **променете обществената почва, която търпи поникването на такива отровнорасляци!** Антифашизмът като „общ фронт“ на различни политически и антиполитиче-

ски течения е *обречен само да коси по-избуялите нацистки бурени, безсилен да унищожи корените.* Благоприятната към реакционни помисли и деяния среда се запазва непокътната, понеже основната част от антифашистките организации също се опират на нея. Получава се преливане от пусто в празно, безкрайно „ручане на жабета“. Докато трае тази самоцелна зациклена дейност, ще пръска кръв на известни и неизвестни жертви. На всичко отгоре – профашистките сили ще набират безценен опит и ще привличат озлобените от несправедливостите на живота. •

СМ

БОРБАТА СРЕЩУ КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Няма да забравим борците от Таксим

Всеки ден загиват нови хора в борбата за свободен живот. Разгневени сме и скърбим за шестимата наши приятели, които бяха убити наскоро. Може би утре правителството-убиец ще погуби още един наш приятел. Нито смъртта за свобода, нито правителството-убиец обаче ще ни отклонят от съпротивата, тя ще продължи. Няма да забравим нашите приятели, няма да простим убийствата. През първата учебна седмица променихме имената на училищата, основани, за да ни образуват като послушни хора, с имената на нашите съпротивляващи се приятели, които не се подчиниха на системата.

Гимназистите не забравиха и няма да забравят младите хора, които бяха убити от полицията на улиците.

Училищата и образователната политика на правителството, които са създадени, за да интегрират младежта в експлоататорската система, не могат да ни превърнат в робини. Ние винаги ще вярваме в един свободен и справедлив свят с цялото си сърце и ще го изградим заедно. Ще се противопоставим на тяхната поробваща политика.

Сменихме името на техникума „Генерал Али Риза“, открит от превратаджията Кенан Еврен, с името на

19-годишния Медени Йълдъръм, който бе застрелян от войник, докато протестираше срещу строителството на полицейското управление в Лидже.

Сменихме името на търговската гимназия „Мухсин Бинал“ в Кагъкьой с името на 19-годишния Али Исмаил Коркмаз, пребит от цивилни полицаи и фашисти и починал в резултат на мозъчен кръвоизлив в Ескишехир.

Сменихме името на гимназията „Суадие Хаджи Муста-

фа Тарман“ с името на 22-годишния Абдула Джомерт застрелян в главата от полицаята в Антакия.

Сменихме името на техникума „Ахмед Сани Гезигджи“ с името на 19-годишния Мемет Айвалиташ, прегазен от кола на фашисти, която

се заби в демонстрацията, тръгнала от район „1-ви май“ и блокирала пътя срещу полицейската атака в Таксим.

Сменихме името на техникума „Картал Аталар“ с името на 27-годишния Етем Сарьсюлюк, когото Силите за

бързо реагиране от Анкара застреляха от упор.

Сменихме името на гимназия „Кагъкьой“ с името на 23-годишния Ахмед Атакан убит по време на полицейска атака в Антакия.

„Това е само началото, продължете съпротивата!“ беше мотото, използвано от Съпротивата от Таксим, удавена в кръв. Продължаваме да се бием.

Започнахме протестите през първата учебна седмица. Отговаряме на тези, които всяка седмица ни принуждават в училищата да се учим на егоизъм и завист и така искат да създадат послушни младежи, с умите на нашите убити приятели: „Това е само началото, продължете съпротивата!“ Нашата съпротива ще продължи, докато правителството-убиец падне и построим анархичен свят.

Няма да забравим, няма да простим! •

Гимназиално анархистко действие

ПО СЛЕДИТЕ НА БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛИТЕ ИКОНОМИЧЕСКИ ЧУДЕСА

Това ли ви трябваше? Имате го!

На 11 септември се навърши един „юбилей“ – 40 години от военния преврат в Чили. През всичките години на „прехода“ (от трън та на глог) неведнъж звучаха думите „един Пиночет ни трябва!“ – по улици, по кръчми, по вестникарски статии, радио и телевизионни предавания.

Щом толкова трябваше, защо огромна част от медиите подминаха събитието като бърз влак? Поне да поплачат за угола си!

Припомнете си какво точно направи Пиночет – ами установи все още модния днес т. нар. „неолиберален модел“ с неговите лъскави макроикономически показатели и мизерия на битово равнище за повечето граждани, драстично социално разслоение, приватизация, грабеж, корупция, терор, внушителна вълна политически и икономически емигранти. Специално за тези, които не виждат приликите – у нас в България нямаше стадиони, пълни с арестанти, обаче тяхната роля изпълниха (и продължават да изпълняват) болниците, старческите домове, сиропиталищата. Вместо армия, „ред и спокойствие“ наложиха мутрите (повече на брой от българската днешна войска и цялата полиция взети заедно; наливаните в банки и

партии бюджетни пари служеха и за организиране на охранителни фирми, за контрол над агитки и тяхното насочване). Накрая даже си имахме и върховен бащица премиер-министър генерал-лейтенант доктор хонорис кауза, нявгашен бодигард на Баш Бащицата, комуто още паметници вдигат по случай 9.IX.44. Макроикономически се водехме едва ли не в първата световна десетка, пенсионерите ровеха в кофите, млади и още здрави стари хукнаха на гурбет без желание за завръщане. Извърши се реституция на едрата градска собственост, „завърнатите“ селскостопански земи отидоха у днешните латифундисти или още са предмет на разпри всред роднини. Предприятията бяха приватизирани (при съмнително непрозрачна процедура, търговете печелят близките до управляващата хунта, пардон, партия, фирми), същипани и разпрогадени на скрап. За корупцията само фактите заемат цяла книга. Нямаме хунта, но имаме политическа класа, която само си сменя партийните ръкавици, за да ни изнесе предстваление на куклен театър. Икона и покровител са ни САЩ (с вариант ЕС, някои се прехласват по Путинова Русия) – покровители и на Пино-

четовия режим, които *даже и да милеят* за „демократичните ценности“, **което е много спорно**, във външната си политика смазваха и смазват всяка демокрация, която нарушава класовите интереси на управляващите в Америка.

Чисти факти за Чили при Пиночет, ако видите прилики с нещо познато, не се стряскайте:

- през първите години на хунтата бюрократичният апарат нараства с 18%;
- разходите за репресивния апарат гълтат 43% от държавния бюджет;
- в първите седмици са убити 3200 души – вече след щурма на президентския дворец, тоест изклани невъоръжени хора; затворени без причина и малтретирани са десетки хиляди, достоверно потвърдени, вече през този век, са 38 300 души, което за страна с 10 милионно население никак не е малко;
- през 1975 брутният вътрешен продукт на страната се срива с 13%, през 1982 – с 14%; относителна стабилност от 1987, но към 1999 стопанството е в тежка стагнация – при все че близо четвърт от световните разработени медни рудници

се намират в Чили, а този метал се използва все повече и повече;

- в края на диктатурата външният дълг е 27 милиарда долара; през първите месеци чилийското ескудо се обезценява 2 пъти, към 1975 – 28 пъти, следва въвеждане на нова валута (песо), която също бързо се спихва; плащанията на лихвите на този дълг е причина за икономическата катастрофа през 1990-те;
- лични „спестявания“ на генерала – 26 милиона долара според испанските съдии.

Превратът е извършен срещу правителството на Салвадор Алиенде. Няколко факта за неговия „лош“, подгрозил Държавния департамент на САЩ, „режим“:

- правителството на „Народно единство“ национализира медно-рудната промишленост;
- отнема 10 милиона хектара земя от едрите земевладелци и я раздава на безимотните селяни – тази политика е начената от предшественика на Алиенде, лидера на чилийските християндемократи Едуардо Фрей;
- доходите от национализираните предприятия финансират социални програми.

Пиночет всъщност запазва държавния контрол над медната индустрия, но харчи парите за себе си и своите глаторези;

- през първата година на управлението на Алиенде брутният вътрешен продукт се увеличава с 9% – след 20 години перманентна криза;
- оставя външен дълг от 5 милиарда долара – го голям степен натрупани заради американската икономическа блокада.

Алиенде загива в бой срещу превратаджиите, Пиночет се прави на изкуфял, когато успяват да го турят на подсъдимата скамейка.

Да, Чили на Алиенде не е идеал за анархистите, но е експеримент за социалистически модел от неболшевишки тип, близък до опитите на Дубчек в Чехословакия, завършил с интервенция на Варшавския договор през 1968 г. Докато Пиночетовия режим, благословен от Вашингтон, не без основание е наричан фашистки – и минава като ваяк през народа. Нека тия, които се кахърят, че „нямаше свой Пиночет“, се огледат хубаво, защото и без военна хунта сме в същото положение – и стопански, и политически, и духовно. •

Хасан Девринджи

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

ПАКТЪТ УГТ-СНТ

» » продължава от миналия брой

„Еволюцията“ на CNT в резултат от януарския пленум във Валенсия през 1938 г. очевидно улеснява преговорите за сключване на „Пакта за единство“ с UGT, контролирана от социалистите. Революционната непримиримост от 1936 г. в духа на лидерите на CNT е заместена от интереса за това, което те считат за „справедливо участие“ на Организацията във всички нива на държавната машина, не само при днешните „изключителни обстоятелства“, създадени от въоръжената борба, но и за в бъдеще, при евентуална чудотворна победа над Франко.

Единственото ефикасно единство, обаче е онова, което е изковано от самите работници на работните места: единство, родено от общите проблеми и нужди, и от взаимното уважение. От самото начало на гражданската война, това е така в мнозинството от фабриките и в колективите на Испания, но то става невъзможно, когато UGT се подчинява на политическото господство на днешните социалисти и на сталинистите. И всичко, което CNT се опитва да направи, е да уважи правото на тези, които не споделят нейните виждания за социалната и икономиче-

ска реорганизация на страната, преутвърждавайки в същото време собственото си право да не търпи намесата на другите. Лидерите на CNT и UGT, които бързат да постигнат някакво съгласие за полагащата се част на всяка от тях върху политическата власт и за бъдещата съдба на Испания, са готови да елиминират разликите между двете организации, чрез един къс хартия, която носи техните подписи и е наречена „Пакт за единство“. Чувството, което имат за собствената си важност, тяхното убеждение, че реалните и човешки проблеми могат да бъдат превъзмогнати чрез една сделка на по-високо ниво, е един от най-противните аспекти на политическата власт.

В схемите на представените предложения, изработени от CNT и UGT предвид „Пакта за единство“, се вижда веднага, че UGT не прави никакви отстъпки спрямо революционните цели на CNT, ако изключим декларацията за важността на работническия контрол, разглеждан като „едно от най-големите и най-ценни завоевания на работниците“ и като се прибави молбата им до държавата да „легализира“ работническия контрол, „който подпомага задълженията и правата на трудеците се относно

производството и разпределението“.

От друга страна, в безнадежден опит да намери обща основа с реформистката UGT, CNT подчертава функцията на смесения Национален комитет, който трябва да осигури действителното участие на пролетариата в испанската държава и да поеме *веднъж завинаги* защитата на един истински демократичен режим, който ще се бори срещу всяка тоталитарна идея и амбиция. По въпроса за „Националната отбрана“ CNT препоръчва, наред с останалото, „CNT и UGT да си сътрудничат за създаване на една ефикасна редовна армия, за да спечелят тази война и да защитават нашите свободи в бъдеще“. CNT поддържа работническия контрол, но в същото време е и за формирането на Национален икономически съвет, съставен от представители на синдикатите и на правителството, чиято задача ще бъде „да ръководи изцяло производството, разпределението, търговията, кредита и формите на заплащане на труда.“

Коментирайки тези документи, FAI (Федерацията на анархистите от Иберийския полуостров) заявява, че предложенията на UGT са от начало до край една рекапитулация и поддръжка на правителствената гледна точка и че нейни-

те ръководители не са заинтересувани от действителното синдикално единство. Що се отнася до предложенията на CNT, FAI ги преценява така:

... Те са продукт на двояката необходимост да демонстрираме нашата воля да си сътрудничим и да останем верни на принципите си.

Ние направихме всички позволени компромиси в името на сътрудничеството и за защитата на нашите революционни завоевания. CNT поиска отново да сътрудничи и да бъде представена в антифашисткото правителство и най-вече в министерствата (департаментите) на Войната и Икономиката.

... От друга страна CNT прие одържавяването на военната индустрия, на банките, на железниците, на пощите и т. н. и направи много отстъпки, съхранявайки само принципа на синдикалното представителство в Управителните съвети на тези организации.

Програмата за единство между CNT и UGT, която е резултат от предложенията на двете организации, е един документ, който признава открито властта на държавата и авторитета на правителството, като търси, доколкото е възможно, да въведе синдикатите в институциите на държавната и правителстве-

на машина. Дори по отношение на колективите, последната дума има правителството:

1) CNT и UGT признават, че трябва да легализират колективите и считат, че един съответен закон е необходим, за да се установи това, което трябва да бъде поддържащо, условията за включване в дейността и в каква степен държавата трябва да има решаващ глас.

2) Тези колективи, когато бъдат урегулирани, чрез едно адекватно законодателство и бъде призната тяхната икономическа ефикасност, ще бъдат подкрепяни от държавата.

3) Законодателството, засягащо колективите, трябва да бъде изработено и представено на правителството от Националния икономически съвет.

Кой ще преценява и решава дали тези колективи са „икономически полезни“, за какво и за кого? Давайки на законодателите власт да преценяват кои колективи могат да бъдат поддържани, чисто и просто се разрушава самата основа на колективите – тяхното спонтанно създаване от тези, които работят.

В програмата на CNT и UGT се предоставя на държавата „грижата да контролира про-

» » продължава на страница 9

Чий химн е „Интернационалът“?

След всеобхватното почти предумишлено самосаромоляване на болшевизма в Източна Европа, „научният социализъм“, с всичките му идеологически каранти, тихомълком и мъниеносно бе натикан от довчерашните си агитпропи-попове в митичната древноелинска река на забравата Лета, където се озоваха и безсмъртни по своята непреходна, историко-художествена стойност поетични творби като гръзновено бойкият пролетарски химн „Интернационалът“, присвоен и впоследствие изоставен, най-напред от социалдемократическите вождове на Втория интернационал, като партиен химн, а по-късно и от большевишките канибали, превърнат в химн на тяхната империя и изхвърлен от оборот през 1943 г., когато сатрапът Сталин разтури Коминтерна, след като го беше превърнал в Погребално бюро на комунизма.

Всъщност, текстът на „Интернационала“ е написан от члена на Комитета за обществено спасение при Парижката комуна – френският анархист Йожен Потие през месец юни 1871 година – месец след нейния разгром. Съветът на Парижката Комуна се

състои от прудонисти, под чието идейно влияние се извършва цялата практическа революционна дейност на Комуната. Сред тях се открояват работници и интелектуалци като Луи Варлен – книговец, Жул Валес, Луиз Мишел – писателка, Шарл Лимузен, Лео Франкел, А. А. Аси, Серайе, Тейс, Дюпон, Толен, Фрибур, Льофрансе, Беле, Дени, братята Реклю, Андуньо, Е. М. Ваян – лекар-инженер, Г. Курбе – художник, Авуан, Ж. Б. Клеман – поет, публицистите О. Верморел и П. Грусе, професорът по антропология Г. Флуранс – всички пламенни последователи на Пиер-Жозеф Прудон, който впрочем е и първият философ-икономист, успял да предвиди появата на монополистичния капитализъм и пророчески прозрял, че Марксвата социална теория за така наречената диктатура на пролетариата на практика неизбежно ще трансформира идеята за социализъм и комунизъм в държавен капитализъм, стигащ до средновековен, мракобесен тоталитаризъм...

В ръководството на Комуната се подвизават още и крайно радикалните революционери-идеалисти като бланкистите Теофил Фере и Раул Риго, фанатични адепти на знаменития

професионален революционер от 19-ти век Луи Огюст Бланки, както и неоякобинци, между които безспорно най-изявеният е бил магнетичният трибун Шарл Делеклюз – даровит публицист, а също и поляците-емигранти, офицерите-революционери В. Врублевски и Я. Домбровски. За отбелязване е, че в Съвета на Комуната няма нито един марксист! (По това време бъдещият зет на Маркс – Шарл Лонге също е прудонист.)

Парижката комуна просъществува 72 дни – между 18 март и 28 май 1871 година, но за моя кратък период тя извършва нечувани дотогава в човешката история кардинални социално-политически реформи. В онези знаменити дни и нощи, Комуната е учредена като общоизбираем орган за самоуправление на френския народ; Църквата е отделена от светския живот и училищата; премахнати са постоянната армия и полицията и са заменени с доброволното участие на въоръжените мъже и жени на Париж в Националната гвардия; установена е абсолютна свобода на словото и печата; въвежда се пряко избиране и отзоваване по всяко време от народа на всички длъжност-

ни лица, включително и на съдите; многократно е увеличено и изравнено периодичното възнаграждение на всички трудещи се; работниците преминават в собственост на трудовите колективи; Френската банка е поставена под прекия контрол на Съвета на Комуната (който, за съжаление, поради своите скрупули пропуска да сложи ръка върху авоарите на буржоазията); отменят се незабавно плащанията на всякакви лихварски ипотечи, дългове и наеми; премахнат е нощният труд в предприятията; въведено е задължително и безплатно училищно обучение; установен е работнически контрол над производството и разпределението в едрата промишленост; преустановена е системата на глобите, налагани на работници и служители; провеждат се усилените мероприятия за осигуряване на работа на безработните.

По същество това наистина е уникален в цялата човешка история радикален, решителен опит за коренни социални промени, за въдъновяване на народа с принципите на всеобществена анархия. Нищо чудно, че отзвукът от тия величави събития намира възторжен отклик и сред бъл-

гарската социал-революционна емиграция, документално засвидетелстван с телеграмата, изпратена от нашите анархисти Христо Ботев и Величко Попов до Комитета на Комуната: „Братски и сърдечни поздравии от Българската комуна! Да живее Комуната!“

Шест месеца преди това време, анархисткият колос Бакунин организира въстаническите действия на Лионската революционна комуна, в духа на революционните традиции на пролетариата, на масовите работнически въстания в този град през 1831 и през 1834 години, но поради колебливото поведение на значителна част от въстаниците, както и задухисните обструкции, клевети и доноси на марксистите в Първия интернационал, революционната ситуация в Лион не успява да се трансформира в повсеместно въстание.

На 28 май 1871 година, въпреки героичната съпротива на комунарите, Парижката комуна е разромена с неистова, садистична жестокост от 130-хилядната френска проправителствена армия, дислоцирана в Парижката преградия Версай и командвана от тогавашния френски премиер Тьер,

» » » продължава на страница 8

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

ПАКТЪТ УГТ-СНТ

» » » продължава от страница 8

изводството и да регулира вътрешната консумация, основа на нашата вътрешнотърговска политика“. Колкото до работниците:

„CNT и UGT подкрепят установяването на една минимална заплата, основана върху цената на живота, която между другото държи сметка както за трудовото поведение, така и за индивидуалната продукция на всеки. За тази цел те ще защитават принципа, според който ще се плаща повече на този, който произвежда повече и по-качествено, без разлика на възраст и пол, доколкото ще продължават създадените условия от необходимостта за национална реконструкция.“

Тази абсолютно анти-анархистическа позиция при редактирането на документа не може изцяло да бъде вменена на влиянието на UGT. Тя отразява доминиращия манталитет сред синдикантите шефове, които отговарят по този начин на постоянните оплаквания на средните класи от „лентяните, които се намират сред работниците“ и необходимостта да бъдат наказвани. Много по-сензационна от тази фраза в документа на CNT-UGT е проведената кампания от органа на CNT в Мадрид (ежедневника „CNT“) в

Тази абсолютно анти-анархистическа позиция отразява доминиращия манталитет сред синдикантите шефове, които отговарят по този начин на постоянните оплаквания на средните класи.

полза на издаването на трудови книжки, с цел да се елиминира „мързеливците“. Книжката, според „Испанския работнически бюлетин“ (Ню Йорк от 7 юни 1938) атестира, че нейният титуляр изпълнява своя дял от работата, за да помогне за спечелването на войната и тя му дава право да получи купони за хранителни продукти, без които няма възможност да се снабди с храна“. Народният лозунг, декларира органа на CNT, трябва да бъде: „Който не работи, няма да яде“.

Такава система на ръст на производството поражда необходимостта от една нова бюрокрация от експерти по продукцията, от изчислители на процентите, от хронометристи, от надзиратели и групи паразити, вън от това, че подобно процедуриране разединява работниците, чрез всевъзможни оплаквания от „несправедливостта“. Работата „на парче“ е антитеза на вза-

имополющата, върху която се основава колективизацията в Испания и която я различава от руската етатизация и нейните държавни предприятия. Друг пример на опит за разрушаване на духа на взаимна подкрепа се съдържа в предложението относно селскостопанските колективи.

CNT и UGT предлагат национализация на земята и прехвърляне на печалбите на земеделските колективи и кооперативи, създадени най-вече по инициатива на двата синдиката... Държавата трябва да възприеме политика на подпомагане на съществуващите колективи на CNT, на UGT и на синдиката на доброволно и легално обединилите се ратаи и гребни собственици. Така контролът е трябвало да остане постоянно в ръцете на централната власт, което е във вреда на всички местни инициативи. Трябва да подчертаем, че предложението за земеделче-

то са в абсолютно противоречие с решенията на селските синдикати, взети на техния пленум във Валенсия през юни 1937 г., където е разглеждана и решена координацията в национален мащаб единствено от органите на трудещите се, без каквато и да е намеса на държавата. Този дух на взаимопомощ е ясно изразен чрез член 26 на техния правилник, който гласи:

Дори ако в началото колективните и частните предприятия можеха да считат, че са свободни да черпят за нуждите си от своята продукция, определено едните и другите приемат като цел едно справедливо, в най-широкия смисъл на думата, разпределение на продуктите от селското стопанство, по такъв начин, че да се осигурят равни права за всички потребители в цялата страна.

От друга страна, позоваването на контрола на трудещи-

те се в пакта CNT-UGT е само една декларация, според която синдикатите ще участват консултативно в съвместните комисии на индустрията, докато суровините, производството и разпределението остават под ръководството на правителството. Ясно е, че без икономически контрол не е възможен контрол на трудещите се.

Тези клаузи на Пакта CNT-UGT не са прилагани, дори когато двете организации приемат креслата в кабинета Негрин, обновен след уволнението на министъра на Националната отбрана Индалезио Прието. (Прието е враг на своя спартиец Кабалеро, но също и на анархистите. Той е уволнен от бившия си приятел Негрин заради своя „непсимизъм“ относно изхода от войната. В една своя реч, произнесена пред партийния актив няколко месеца по-късно, обаче той декларира, че причината за поисканата му оставка е неговият отказ да бъде ръководен от сталинистите.) Споразуменията не са прилагани и тогава, когато, според приетите от проправителствените синдикалисти аргументи, имат право на запитвания към правителството. Това са чисти илюзии, от които неколцина са неспособни да се освободят и днес. •

(следва)

Чий химн е „Интернационалът“?

» » » продължава от страница 9

взоржана до зъби от вражеската дотогава Пруска държава, което показва нагледно, че когато се касае до класовата солидарност и интересите на европейските властници и капиталисти, националистическата вражда и дори империалистическата конкуренция не струват пукнат грош...

Наг четиридесет хиляди комунари са разстреляни безпощадно, без съд и присъда, а около сто хиляди са започнали на доживотна каторга в колоните на Франция. Като пряк отглас на негодуването от тези паметно-трагични, исторически събития, българският анархист Христо Ботев пише „Символ-верую на българската комуна“ (1871 г.) и статията-сатира „Смешен плач“ (1871 г.)...

Изглежда, като пряк отзвук на тези трагични за човешката свобода и човешката социална справедливост събития, марксисткото ръководство в Генералния съвет на Първия интернационал излиза с публична декларация срещу „авантюризма на бакунистите“ и свиква между 2 и 7 септември 1872 година конгрес в Хага, на

който Михаил Бакунин и сподвижниците му биват изключени от Интернационала. Основните обвинения срещу Бакунин са отправени от „първия руски марксист“ – Николай Исаакович Утин – ръководен член на Генералния съвет на Интернационала и... таен агент на руската царска полиция, безсрочно командирован в Западна Европа да слухти и да дебне подир титаничния бунтар – враг номер едно на Всеруския самогържец Александър Втори (т. нар. „цар Освободител“). На това неокачествимо от морална гледна точка срамно заседание на подбрани делегати с фалшифицирани мандати за ръководния международен форум, инсинуациите по адрес на Бакунин надхвърлят всякаква нормална човешка нравственост и доблест. Маркс и идеологическите му прислужници си служат аргументно и безцеремонно с най-отвратителни сквернословия, за да унищожат морално своя опонент, който, заедно с испанските, португалските, италианските, швейцарските и английските делегати, не присъства на тази чернова на бъдещите сталински процеси. „Победата“ на Маркс е пирова. Изплашен от огромното влия-

ние на идеите на комунарите върху европейските работници, по негово настояване Генералният съвет на Интернационала е преместен далече от Европа в САЩ (в Ню Йорк), където след четиригодишна агония умира във Филаделфия през 1876 г.

Още на 15-17 септември същата 1872 година, Бакунин и привържениците му се събират на организирания от антиавторитаристите конгрес в Сен Имие, Швейцария, където се сформира така нареченият Сен-имиевски Анархистки интернационал, чиято дейност продължава няколко години подир смъртта на неговия създател, починал на 19 юни (стар стил) 1876 година. През това време, на сцената се изреждат и залезват марксистките Втори интернационал (1889), който преустановява фактически дейността си в разгара на Първата световна война, Трети интернационал или Коминтерна (1919) – издържал в разгара на Втората световна война през 1943 г. – и мъртвороденият през 1938 г. Четвърти интернационал на Лев Давидович Троцки, убит по заповед на своя съратник и людолюбив Йосиф Джугашвили – Сталин на 20 август 1940 г.,

като именит политемигрант в Мексико. С две думи, от историческа гледна точка Прудон и Бакунин се оказват абсолютни правни, а Маркс и посетите от него „дракони“ и бълхи претърпяват тоталното крушение на философско-идеологическите си концепции и окървавените псевдосоциалистически практики.

Що се отнася до удавената в кръв и изпепелена в пожарища Парижка комуна, героично-драматичната ѝ съдба няма нищо общо с марксистките догматични, схоластични умотворения. Комуната е революционно творение на анархисти, бланкисти и неоякобинци, като анархистките идеи преобладават и оставят своя печат върху комунарите, революционни „реформи“ с гениалното прозрение на Бакунин, че „Свобода без социализъм е привилегия, а социализъм без свобода – робство и скотско съществуване“. Ето защо огнедишаният стихотворен текст, съставен от анархиста Йожен Потие, озаглавен „Интернационалът“, е преди всичко химн на Анархокомунизма, защото Парижката комуна е безсмъртно олице-

творение на анархокомунистическите идеали!

Затова и днес имаме всички основания да го считаме за анархокомунистически химн, в който припевът би трябвало съвсем естествено да се замени от само себе си с:

**БОЙ ПОСЛЕДЕН Е ТОЗИ,
ДРУЖНО ВСИ ДА ВЪРВИМ!
С АНАРХОКОМУНИЗМА
СВЕТА ДА ОБНОВИМ!**

Затова считам за напълно закономерно от историческа, логическа и морална гледна точка бунтовно-буреносният текст на анархиста и изявен деец на Парижката комуна Йожен Потие да бъде възприет от ФАБ с наслова „Анархокомунистически химн“ със съответната лексикална промяна в припева му. Само по този начин ще може да се поправи, па макар и с твърде късна, задна дата, една крещяща историческа несправедливост и дългопробна фалшификация – един очевиден анархокомунистически текст да се афишира като партиен химн на социалдемократическите шмекери и гешефтери и още по чудовишно – като държавен химн на най-кървавата, гангстерска тирания в човешката история – ленинско-сталинската! •

Марин Караиванов – МАКАР

АНТИИСТОРИЯ СЛАВЯНОБЪЛГАРСКА

Катехизис на властника

Дръж се настрана от подчинените си, за да не ти се случи нещо, което никой не може да предвиди! Не ги приближавай в своята самота! Не откривай сърцето си на своя брат и нямай никакъв приятел! Дори когато спиш, нека сърцето ти бъде будно, защото ти няма да имаш ни един другар в деня на нещастията!

**Съвети на фараона
към сина му**
Египетски папирус

Кралят трябва да се съмнява във всички и всички! В своите приятели, в своите жени, братя и най-вече във вероятния престолонаследник, защото принцовете, както раците, имат всеизвестната склонност да разкъсват бащите си!

Артахастра
Наръчник на индуските геспоти

Казват, че в личните книжа на невидимозаклания хан Крум Страшни, намерили следния, собственоръчно написан катехизис:

I. Същност на властта или на държавата, което впрочем е едно и също:

01. Оставената от моя далечен френски епигон Луи Четирнадесети дефиниция: „Държавата, това съм АЗ!“, е много по-близка до реалността, отколкото всички бръцолеве-

ния на юристи и марксистки. Тя има само един дефект – своята опонентност.

02. Властта е занаят, който се различава от този на пладнешките хайдуци по дълбоко залегналия във властника стремеж към законност. Вследствие последната, обикновеният разбойник рискува собствената си кожа, докато посоченият от бога или народа избраник си служи с кожата на поданиците си.

03. Най-после, властта се реализира чрез институции, но последните са нищо без хората, които носят скиптри, жезли, фуражки, акселбанти и пр. атрибути и белези на властта. Ето защо, приказките на някои хитреци, че се борят само срещу институциите, а не срещу човешкия им пълнеж, са от лукаваго.

II. Цели на властта:

04. Властта е самоцел! Останалото са локуми и лакърдии, предназначени за народните тонковци.

III. Основни принципи, правила и условия за съществуването и функционирането на властта:

05. Сградата на властта почиства върху насието – открито или маскирано, и неговия сурогат – страха.

06. Основният принцип, върху който е изградена сложната машина, е демократическият централизъм.

Неговата същност се състои в следното: във веднъж конституираната пирамида от стъпаловидно разположени кръгове на властта (с помощта на боздугана или конституцията) [Виж Ласал за същността на „Основния закон!“ – б. а.], тези от по-нисшата степен дължат сяко подчинение спрямо членовете от по-висшестоящата кръг.

Строго спазване на този принцип е в интереса и на висше-, и на нисшестоящите.

Съобразно механиката на демократическия централизъм, придвижването по стъпалата на властта е винаги едновременно: отдолу-нагоре. Движенията в обратна посока са равностойни на падане във водите на Лета.

07. Втори основен принцип на властването е, да не се дискутират принципите, върху които то е построено! Всеки въпрос, чиято непосредствена цел не е укрепването му, се отстранява и задушават автоматично.

Възможни и желателни са само позитивните и градивни дискусии!

08. Пълното подчинение на по-нисшите началства пред по-висшите от всички слоеве на пирамидата, чак до самия ъ

върх, е още едно от абсолютните изисквания и условия за солидността на властта.

Всяко неподчинение трябва да завършва с изритване на възгорделия се чиновник и изпращането му в обора при другите дойни крави от общонародното стаго.

09. Възмездие за подчинението си пред едрите властници гребните получават чрез правилото, съобразно което първите никога не упражняват властта си директно върху поданиците. Това е привилегия, предоставена на властниците от най-нисшите кръгове. Така например, ако ребрата на поданика „Х“ трябва да бъдат напрошени и гърба му направен на корем, защото „попържал царя“ или „подронвал авторитета на отговорните другари“, това в никакъв случай не се извършва от началника на окръжното управление на МВР и още по-малко от министъра. То е прерогатива на местния партиен дребей или на общинския милиционер.

Спазването на това правило на обратната връзка в системата на властта, е абсолют-но задължително и трябва да се съблюдава стриктно на всички нейни нища!

10. Правилото за разделение и разпределение на властите и ненамеса в чуждия периметър е реципрочно. Нисшите органи на властта са

олицетворение на функцията на господство върху част от населението в определена географско-административна област. В нея те упражняват своята власт по прецизен и негласен правилник. Всяко посегателство към парцелите власт и пълномощията на висшестоящите в йерархията органи и властници, се счита за антидържавен акт и се наказва с всичката строгост на милиционерско-административното право – скрито и покрито.

11. Действиата и мероприятията на властта: обтури, насилия, привилегии, посрещане и изпращане на делегации, банкети, командировки и т. н., в нейните нисши етажи са миниатюрно копие на тези във върха. Те трябва да получат благословията и съгласието на местния партиен комитет, който пък от своя страна е контролиран от пълномощници на по-висшестоящото звено в йерархическата пирамида.

IV. Генезис на властта. Селекция на кандидати-властниците и функциониране на звената от нисшите етажи на йерархическата пирамида.

12. Властникът подбира „хора от особена материя“ (Йосиф Джугашвили), които са

» » » продължава на страница 11

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Сава Червенаков – българският Боньо

Сава (Слави) Иванов Червенаков е роден на 15 февруари 1899 г. в Пловдив в семейството на Иван и Мария Конушлиеви. Става нелегален след 1 май 1922 г., когато в Пловдив има сблъсъци между полицията и манифестанти. Преди това е бил тютюнев майстор. Вече нелегален, бяга в Ямбол.

Сава е един от групата, която Васил Икономов организира за обира на Тютюневия Консорциум в Пловдив от 1 декември 1922 г. Към края на ноември същата година Червенаков се прибира тайно в Пловдив, за да се срещне с жена си. На 27 ноември в къщата му идва анархистът Петър Зографов, по-късно убит в септемврийските събития заедно с Тодор Чопов, и довежда със себе си известните пазарджикски анархисти Личката и Кибрита. На следващия ден в къщата идват Васил Икономов и Георги Георгиев-Оджо, последният рогом от Ямбол. На третия ден идват и анархистите Ангел Домусчиев, също ямболоц и Кирил Тасев, рогом от Битоля, но жител на софийската Драз махала.

Съдбата на всички участници в обира е трагична. На

23 февруари 1923 г. Личката и Кибрита са убити в София от гружбашите. Ангел Домусчиев се самоубива, за да не бъде хванат жив също в София на 26 март 1923 г. На 30 юни същата година в Пловдив загибват Кирил Тасев. Икономов загибва през 1925 г., а Георги Георгиев-Оджо, вече преминал към болшевиизма, загибва през 1942 г. Обирът е извършен от тази шесторка, в него Червенаков не участва пряко. Как Сава Червенаков е посрещнал Ямболското клане от 26 март 1923 г. и преврата от 9 юни, засега остава неясно. По вестникарски публикации му се приписват участия в убийството на полицейския пристав Стайков и стражаря Костов, загинали в престрелка на улица Сан Стефано в София на 23 юни 1923 г. Малко по-късно в градуната на Коназирски избухва нова престрелка, в която е убит един войник от инженерни войски.

Червенаков е регистриран в полицията след като на 15 септември 1923 г. в София при сблъсъци между полиция и протестиращи е убит началникът на 1-ви полицейски участък Константинов. Впрочем, по спомените на Константин Кантарев, ченгето

е гръмнато от анархиста Антон Кутев от Аймос, брат на големия Филип Кутев. В последвалите след това арести Червенаков е арестуван заедно с анархистите Васло Михайлов, Иван Николов-Чолака, Никола Енчев-Керенски и Юрданка Първанова. След като е освободен, следите му се губят отново за дълго време. Използвал е множество фалшиви имена и самоличности: Сергей Стефанов, учител от Враца, а още и Сава Конушлиев, Сава Ангелов и Славе Господинов.

В следващите тежки години, след 1925 г., Мармаран или „българският Боньо“, все пряко измислени от вестникарите за Сава Червенаков, създава здрава, бойка анархистическа група в София, в която влизат станалият впоследствие легендарен Христо Несторов-Щако от село Габарево, Киро Стойчев от Кюстендил, кондукторът Пантелей Станев от Бургас. Техен ятак в София е студентът Асен Тодоров Цветанов от Пазарджик, един от „вълчетата на Икономов“ (изразът е на г-р Кантарев). Асен е с дружаря си Любен Чернаев от Пазарджик, когато на 21 септември 1925 г. двамата завързват

сражение с полицията край Захарна фабрика. Чернаев загибва, а Асен Тодоров успява да се спаси. Умира на 26 юли 1929 г. от туберкулоза, оставайки до последния си дъх верен на анархизма.

Групата на Червенаков поддържа контакти с анархистки ядра из страната, извършва ексове, поддържа финансово отпечатването на анархистически вестници. През 1927 г. е извършен експерт в кантората на мина „Плакалица“, а в началото на 1928 г. е „експроприрана“ софийската окръжна постоянна комисиция. В същото време групата на Червенаков поддържа с оръжие и опит старозагорската анархистическа група, чийто лидер е Коста Николов и в която влизат участници в Септемврийското въстание.

Именно прелитането между двете структури води до провала от февруари 1928 г. Старозагорци с помощта на софиянци извършват гръзка акция на 24 януари 1928 г. на гара Рагнево, когато спират три пътнически автомобила с около 60 пътници, принудени да се разделят с портфейлите си. Два дни по-късно в Стара Загора са арестувани анархистите Иван Бо-

нев, Кръстю Димитров и Ангел Димитров. На 17 февруари 1928 г. в София са арестувани Сава и Христо Несторов. На 18 февруари е арестуван дошлият с тях от Стара Загора Петко Петков-Тарас, който при разпита признава, че е نوشувал в квартира на ул. Черковна 11.

На 19 февруари през нощта полицията нахлува в квартирата и при престрелката там е убит Иван Дончев-Рокото, от групата на Червенаков. Следват арестите на Киро Стойчев и Пантелей Станев, като за укривател е изобличен Асен Тодоров. През лятото на същата 1928 г. Сава Червенаков е осъден на смърт, а останалите получават дългогодишни присъди. Помилван е от царя, който заменя присъдата му с доживотна. През 1931 г. е преместен от Централния в Пловдивския затвор, откъдето на 14 февруари 1932 г. успява да избяга. Укрива се в Пловдив, но полицията скоро влиза в държите му. В ранното утро на 3 април къщата му на пловдивския булевард Генерал Скобелев 14 е плътно обградена. Започва сражение, продължило близо час и половина, при което, по

» » » продължава на страница 12

АНТИИСТОРИЯ СЛАВЯНОБЪЛГАРСКА

Катехизис на властника

» » » продължава от страница 10

награсли доброто и злото. Същевременно те са признали неговото водачество и не проявяват никакви апетити към топлото му местенце на „първ между първите“.

13. Създаде ли се веднъж ръководният кръг на властта, всеки негов член възпроизвежда същите функции и подразделения в повереното му ведомство или област, образувайки кръг от втора степен. Последният е свързан с връзките на йерархията, които предполагат подчинение нагоре и господство надолу.

Разпространявайки се в дълбочина и ширина, този метод води до впитането на всичко и всички в мрежата на властта. По този начин кръговете от последната степен обхващат и последната паланка, учреждение, войсково поделение или полицейски участък. Бидейки всеобхватна, йерархията на властта не търпи вакууми... и не остава място за свободния човек. Крайният резултат от нейното разстилане е превръщането на всички в господари и слуги. [Процесът може да бъде изучен на живо в практиката на Мафията, Коза Ностра и различните нац- и соц-освободителни движения от новото и най-ново време. Тази забележка се отнася и за т. 14. – б. а.] От само себе си

се разбира, тези отношения са научно етажирани.

14. След като машината е пусната в ход, властникът и неговият антураж си плюят в устата и се задължават да пазят „свято“ държавната тайна, т. е. да не откровеничат с простолодието по отношение същността, целите и методите на властта. По неписана договореност, те се пазят далече от любопитните очи на непосветените. Защото „покритото мляко котки не го лочат“.

15. Селекцията на кандидат-властниците се възлага на местните партийни комитети. (Дали партийният авангард се състои от потомствени боили, или лумпенизиран катили, е обстоятелство, което с нищо не променя същността на историческия процес.)

Минали през изгнените уши на партийния контрол, новопосветените са въведени в подземията на властта и теоретично могат да започнат катеренето към върховете ѝ. (Теоретично, защото на това тяхно право се противопоставят най-енергично роднинството и наследяването на парцелите власт и привилегиите в по-горните етажи. Но колкото и да са илюзорни „равните възможности“, тяхното прокламиране е много важно за поддържане на сцеплението между пластове

на властническата пирамида и избягването на трусове в долните ѝ слоеве.)

16. Одобрените бъдещи властници, които минават през повече или по-малко дълготраен стаж, се задължават:

а) Да доносничат за всичко и за всички, не изключвайки и собствените си баща и майка. (Доносът срещу висшестоящи „дружари“ се препоръчва само ако е изискан от още по-висшестоящи.) Изобщо доносите във всички сфери на властта се подчиняват на вече прокламирания принцип на демократическия централизъм: раболепие и сервилност нагоре, бруталност и безцеремонност надолу.

б) С пълно подчинение спрямо общодържавните интереси, което на езика на посветените означава – на заповедите на висшестоящото началство.

в) Влезият веднъж в мрежата на властта няма право да я напускат по друг начин, освен с краката напред, или с изхвърляне от системата, като чуждо ней тяло, което е равносилно на първата форма на излизане от играта. Единственото движение, което е позволено, в случай че бъде заслужено, е това към следващото стъпало.

г) Всяко фамилиаричене и интимичене с външния спрямо властта плебейски свят,

е строго забранено, както за кандигата, така и за имащия вече солиден стаж в машинерията на държавата. „Всяка жаба трябва да си знае гъла!“ Противоестествените сношения с народа в долните етажи са допустими само по инструкциите и под контрола на тайната полиция.

17. Масата от индивиди, ако така могат да се нарекат новопосветените властогонци, са разглеждани и употребявани като средство (инструмент, оръдие) за изпълнение на задачи, които целят укрепването и разширението на властта над обществото.

Отделните гребни изпълнители не трябва да познават дълбоката същност и смисъл на основния план на властническото мироздание, а само поверените им детайли. Разбира се, за да се фанатизират и ентузиазират в изпълнението, освен материалния стимул, те трябва да бъдат подковани в идеологическите налбантници. За целта, агитпропи от семинарии, дървишки, еничарски, талмудистки или партийни школи, им излагат – високотарно и фалшиво – с нищо незадължаващи ги общи приказки за величието на делото, в което те са извикани „от историята“ да бъдат съучастници.

18. Йерархическата многоетажност и наличието на

по-равни сред равните води до различна степен на посветеност в тайните на държавническото изкуство и задкулисните мистерии на властта. В сложната пирамидална плетеница, нисшите дължат абсолютна откровеност пред по-висшите. И обратно, последните гоизират, по твърдо установен регламент, количествата информация в обратна посока – отгоре надолу. Напускайки сферите на властта, тези количества трябва да клонят към нула, когато са предназначени за закрепостените верноподаници или овчедушни данъкоплатци. [Една илюстрация на този „принцип“ читателят може да намери в многостепенните информационни бюлетени, които циркулират в различните етажи на ханството. Те започват със свръхсекретните бюлетени на разнавателните служби, минават през бюлетени на „академията за социални науки“ към ЦК, поверителните бюлетени на БТА, докато се стигне до предназначенията за широката преживна публика плява, отпечатана под форма на ежедневници и гр. издания на софийската жълта преса. – б. а.] •

(следва)

Г. Константинов

Из том I на „Антиистория славянобългарска“

НИКОИ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Сава Червенаков – българският Боньо

» » » продължава от страница 11

картинното описание на битката във вестник „Утро“ Червенаков е убит с повече от 20 куршума и 8 бомби.

Загиба още един безумно храбър и честен анархист.

Суровата оценка за него идва не от другарите, а от другарите му съидейници. В материал, посветен на гибелта му, анархосиндикалистският вестник „Работник“ на Пано Василев си позволява да го нарече „вulgарен разбой-

ник и бандит“. Колко погрешна е тази оценка за личността и делото на Сава Червенаков разбираме от материала в същия този вестник „Утро“. Там жилището на Червенаков е описано като „полуапартово едноетажна постройка с две стаи и кухня“. Това описание показва какъв е бил в действителност този човек и някак си не се връзва с представата за палат на бандитски шеф, повлияна от вестникарски писания и идеини различия. •

Лъчезар Кръстев

Тъжна вест

Съобщаваме на приятелите, че на 20 август 2013 г. в Париж след продължително боледуване почина

Владимир Карталски

анархист и политически емигрант във Франция, член на ФАКБ и заграничния съюз от 1952 г.

От другарите му

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарницата „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	2x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.10.1931 г. в гр. Хасково под редакцията на Делчо Василев (Игнес) излиза анархисткият литературен вестник „Идеи“.
- На 07.10.1900 г. в с. Горски извор, Хасковско е роден Митю Ганев Атанасов (Орманов), сформирал през 1921 г. първата анархистка чета в България (Първа хасковска анархистка чета) и втората Хасковска анархистка чета „Христо Ботев“.
- На 07.10.1971 г. в гр. Перник почина анархистът Димитър Василев Стоянов, прекарал дълги години във фашистките и болшевишките концлагери и затвори.
- На 09.10.1875 г. умира френският социалист-утопист Шарл Фурье.
- На 10.10.1989 г. е създаден Чехословашкият анархистки съюз (ЧАС), продължител на ЧАФ.
- На 11.10.1864 г. в Лондон е създаден Първият Интернационал.
- На 12.10.1996 г. в гр. София умира известният анархист Георги Хаджиев, емигрант във Франция, участник в Испанската революция 1936-1939 г., автор на много книги върху анархистките идеи.
- На 12.10.2003 г. в гр. Копривщица почина анархистката Мария Лукова Желязкова, преминала през болшевишките концлагери „Ножарево“ и „Белене“.
- На 13.10.1909 г. е убит от изезуитите испанският педагог и безвластник Франциско Ферер – основателят на модерното училище в Барселона.
- На 15.10.1919 г. в гр. София под редакцията на Петър Урумов излиза ученическото анархистко списание „Ученическа проба“.
- На 17.10.1897 г. в гр. Хасково е роден анархистът Жеко Георгиев.
- На 17.10.1901 г. в гр. Ловеч е роден известният анархосиндикалист Пано Василев.
- На 20.10.1934 г. в гр. София под редакцията на Георги Жечев започва да излиза последната година на анархоиндивидуалистическият вестник „Мисъл и воля“.
- На 24.10.1897 г. е роден Петър Канев Букурещкиев, четник в анархистката чета „Братя Бълхови“ и редактор на речника за свободно устройство на живота.
- На 25.10.1925 г. в с. Крайници, Дупнишко е роден анархистът Димитър Петров Биволев, прекарал дълги години в болшевишките затвори в Шумен, Ловеч и Плевен.
- На 26.10.1894 г. в с. Косарка, Габровско е роден анархистът Гено Пенев Даскалов, преминал през фашистките и болшевишките душегубки.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател 10 лв
2. Георги Константинов, София 200 лв
3. Александър Наков, Перник 10 лв
4. Никола Александров, Мангра 10 лв
5. Група читатели от Карлово 200 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2013 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

ера
радиопредаване за свободен живот
era.a-bg.net

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „мамки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •

радиопредаване за свободен живот